

КІНОАДАПТАЦІЯ ВІД NETFLIX

У СВІТІ ПРОДАНО ПОНАД 10 000 000
ПРИМІРНИКІВ РОМАНУ

Федеріко Мочча — італійський письменник, сценарист і режисер. Автор кількох десятків популярних романів. Його дебютний роман «Три метри над рівнем неба» став літературною сенсацією 2004 року, одразу було продано понад мільйон примірників книжки. Мочча здобув італійську премію *Torre di Castruccio* і премію *Insula Romana* в номінації «Молоді дорослі» (*Giovani adulti*).

Бабі — юна красуня й відмінниця. Вона стала б ідеальною дружиною ідеального чоловіка. Як така дівчина могла покохати пройдисвіта Степа? Він — шибайголова й хуліган. Таких, як Степ, не знайомлять із батьками. Та йому байдуже. Головне — ганяти на мотоциклі, жити тут і тепер, навіть якщо це веде до небезпечних наслідків. Два різні світи зіткнулися в палких обіймах закоханих. Бабі починає жити захопленнями Степа, відчуваючи, як поступово змінюється. А він заради неї готовий стати лицарем з дівочих мрій. Але що, як вона не його принцеса?

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8189-9

9 786171 281899

Федеріко
Мочча

ТРИ МЕТРИ НАД РІВНЕМ НЕБА

Федеріко Мочча

ТРИ метри над рівнем неба

ЕКРАНІЗАЦІЯ, ЩО ПІДКОРИЛА СВІТ

Federico Moccia

TRE
METRI
SOPRA
IL CIELO

Romanzo

EDITRICE **NORD**

Ф е д е р і к о М о ч ч а

ТРИ
метри
над рівнем
неба

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2020 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.131.1
М86

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу *Pontas Literary & Film Agency*

Перекладено за виданням:
Moccia F. *Tre metri sopra il cielo* : Romanzo / Federico Moccia. —
Milano : Editrice Nord, 2017. — 444 p.

Переклад з італійської *Ірини Кащей*

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

ISBN 978-617-12-8189-9
ISBN 978-88-429-3019-8 (італ.)

© Federico Moccia, 1992
© Depositphotos.com / konrad-
bak, обкладинка, 2020
© Netigo Ltd, видання україн-
ською мовою, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
і художнє оформлення, 2020

*Моєму батькові, великому другові,
який мене багато чого навчив.
І моїй матері, прекрасній,
яка навчила мене сміятися*

«У Каті найгарніша дупа Європи». Червоне графіті, крадькома вночі виведене фарбою-спреєм, зухвало виблискувало на великій колоні мосту на проспекті Франча.

Поруч — кам'яний орел, вирізьблений дуже давно. Він безперечно бачив винуватця, але ніколи б не виказав його. Трохи нижче, мов маленьке орля під захистом хижих мармурових пазурів, сидів він.

Коротке волосся майже щіткою, із високо підголеною потилицею, як у морпихів.

На темній куртці «Левайс» бракувало одного гудзика — той, разом зі слідами синьої фарби з мотоцикла, залишився на асфальті під час занадто крутого віражу.

Піднятий комір, цигарка в зубах, сонцезахисні окуляри «Балорама»¹ підкреслювали його брутальність, але всього цього цілком могло б не бути. Він мав чудову усмішку, але небагатьом щастило оцінити її.

На світлофорі зупинилося кілька автівок. Вишикувались, мов на змаганнях, хоча всі такі різні — «Фіат 126», «Маджолоне»²,

¹ «Balorama» — модель сонцезахисних окулярів фірми «Ray Ban», що стала популярною завдяки акторові Клінту Іствуду, який з'явився в них 1971 року в фільмі «Брудний Гаррі». (*Тут і далі прим. перекл.*)

² «Maggiolone» — компактний автомобіль німецького концерну «Volkswagen», який через свої обтічні форми у різних країнах отримав назви жуків; приміром, «Beetle» (жук) у Великій Британії, «Maggiolone» (хрущ) в Італії.

«Фіеста», якась невідома американська машина й «Альфа-Ромео 155».

Він усміхнувся.

Трохи позаду, у двохсотому «мерседесі», тоненький палець з вузьким обгризеним нігтем легенько підштовхнув касету, що наполовину виглядала з «Альпін» останньої моделі. Магнітола задзиччала й проковтнула касету. У колонках «Пайонір» раптом ожив голос молодої співачки.

Машина легко рушила, плинучи в потоці інших. Запах крему після гоління витав у салоні. Вона подумала, що навіть якби хотіла, то однаково не мала кому сказати: «Йди звідси, коханий»¹, — натомість залюбки прогнала б сестру, яка із заднього сидіння скиглила: «Постав Ероса, ну ж бо, я хочу послухати Ероса».

«Мерседес» проїхав, і докурена сигарета, виштовхана точним рухом пальців і підхоплена вітром, упала на землю.

Він зійшов мармуровими сходинками, підтягнув на собі «Левайси 501», а відтак сів на синій мотоцикл «ХондаVF 750 Кастом» із ледь подряпанними крилами. Прокрутив ключ запалення, легко торкнувся кнопки, натиснув на педаль.

Зник зелений напис «NEUTRAL», і він, ніби за помахом чарівної палички, опинився в потоці машин. Нога, взута у модний «Тобакко», перемикала швидкості, й мотор ревів чи стишувався, несучи його, мов на хвилях. Він протискався у вузькі щілини між машинами, немов лижник-слаломіст.

Сходило сонце, був чудовий ранок. Вона їхала до школи, він ще не лягав. Це був би звичайний день, як багато інших, якби тоді, на світлофорі, вони не зупинилися поряд.

Червоний.

¹ «Vattene, amore» — «Йди звідси, коханий», пісня Амедео Мінгі та Паскуале Панелла, що посіла третє місце на фестивалі Сан-Ремо 1990 року.

Він подивився на неї. З відчиненого віконця визирало пасмо попелястого волосся, де-не-де оголюючи ніжну шию, вкриту золотавим пушком. Легкий, але рішучий профіль, рожеві щоки і блакитні очі, лагідні та спокійні, напівзаплющені й мрійливі. І пісня «La vita mia». Його вразив цей глибокий спокій — і, може, саме тому...

— Гей!

Вона здивовано розплющила очі — блакитні, великі, довірливі. Подивилась на нього. Дивний тип на мотоциклі, що зупинився біля неї, — широкі плечі, руки аж надто засмагли, як для середини квітня. Очі, сховані за темними окулярами, лише підкреслювали його нахабний вигляд.

— Хочеш проїхатися зі мною?

— Ні, я їду до школи.

— То прогуляй, ні? Я заїду по тебе.

— Вибач, — вона силувано всміхнулась. — Я неправильно відповіла. Я не хочу проїхатися з тобою.

— Повір, зі мною буде весело...

— Сумніваюся.

— Я б розв'язав усі твої проблеми.

— Я не маю проблем.

— От тепер уже я сумніваюся.

Зелений.

«Мерседес 200» рвонув, залишивши далеко позаду ту впевнену усмішку. Батько обернувся до неї:

— А це ще хто був? Твій друг?

— Ні, тату, якийсь придурок...

За кілька секунд «Хонда» знову порівнялася з привабливою дівчиною. Він поклав ліву руку на вікно, а правою додав газу, щоб не занадто напружуватись, — хоча з його біцепсами це однак не було б великою проблемою.

Єдиним, хто цим перейнявся, був її батько.

— Та що робить цей безголовий? Чому так наближається?

— Не хвилюйся, тату, залиш це мені...

Вона рішуче повернулася до нього.

— Слухай, тобі нема чим зайнятися?

— Ні.

— То знайди щось.

— Я вже знайшов дещо, що мені до вподоби.

— І що ж це?

— Прогулятися з тобою. Я повезу тебе на Олімпійський шлях, ми поганяємо на мотоциклі, потім я тебе запрошу на сніданок, а відтак вчасно відвезу до виходу зі школи. Присягаюся.

— Гадаю, твої клятви небагато вартують.

— Правильно. — Він усміхнувся. — Бачиш, ти вже чимало знаєш про мене. Скажи чесно, я тобі вже подобаюся, га?

Вона засміялася й похитала головою.

— Ну, тепер досить. — І вона розгорнула книжку, яку дістала з сумочки від Герардіні. — Я маю подумати про свою справжню та єдину проблему.

— І яку ж?

— Опитування з латини.

— А я гадав, це секс.

Вона відвернулася. І вже не усміхалася, навіть фальшиво.

— Забери руку з мого віконця.

— І куди покласти?

Вона натиснула кнопку.

— Я б тобі сказала, але не можу: мій батько тут.

Скло почало підніматися. Він зачекав до останньої миті, потім прибрав руку і, кинувши на неї останній погляд, відірвався від машини.

— Побачимося.

І вже не почув її сухого «ні». Трохи нахилився праворуч. На повороті переmkнув передачу й, додавши газу, зник між машинами. «Мерседес» і далі спокійно собі їхав до школи.

— Ти знаєш, хто це був? — Голова сестри раптом вигулькнула між сидіннями. — Ми його називаємо «Десять-із-плюсом».

— Як на мене, він просто ідіот.

Вона розгорнула підручник з латини й почала повторювати аблатив. Раптом перестала читати й виглянула у вікно. Чи справді це було її єдиною проблемою? Ну, принаймні не те, про що патякав той тип. Та й, зрештою, вона його більше ніколи не побачить. Дівчина рішуче заглибилася у текст. Машина повернула ліворуч, до Фальконьєрі¹.

«Так, у мене немає проблем, і я ніколи його більше не зустріну».

Вона й уявити не могла, як помилялася. Щодо обох тверджень.

2

Повний місяць висів над розлогим деревом. Шуми здавалися дивно далекими. З якогось вікна долинала повільна приємна музика. Там хлопець готувався до іспиту. Трохи нижче прямі лінії тенісного корту білили під блідим місячним світлом, а порожній басейн сумно чекав літа. Лише кілька осінніх листочків затрималися там, доки їх не прожене якийсь педантичний портъє. На другому поверсі житлового комплексу, між доглянутими рослинами та піднятими рейками дерев'яних ролетів, білява дівчина, не дуже висока, з блакитними

¹ «Falconieri» — приватний ліцей, який 1941 року заснував чернечий орден у престижному римському кварталі Паріолі.

очима та гарною оксамитовою шкірою, непевно роздивлялася себе в дзеркалі.

— Тобі потрібна та кофтина, чорна, з еластаном, від «Онікс?»

— Не знаю.

— А сині штани? — гучніше крикнула Даніела зі своєї кімнати.

— Не знаю.

— А лосини ти вдягнеш?

Даніела, що вже стояла у дверях, подивилася на Бабі, на розкриті шухляди та розкидані повсюди речі — сцена була, як в американських фільмах, коли хтось повертається додому і виявляє, що там побували грабіжники. Навіть гірша.

— Тоді я візьму це...

Даніела пройшла між кількома різноколірними «Суперга»¹ тридцять сьомого розміру, розкиданими по підлозі.

— Ні! Це ти не вдягнеш, бо я його бережу.

— А я однак візьму.

Бабі різко підвелася, стала руки в боки:

— Вибач, але я цього жодного разу не вдягала...

— Могла б і одягнути.

— До того ж ти мені все розтягнеш.

Даніела повільно повернулася до сестри, поглянула на неї іронічно.

— Що? Ти жартуєш? І це після того, як ти вдягнула позавчора мою синю спідницю з еластаном, і тепер, щоб помітити мої принадні округлості, треба бути ясновидою?

— Та до чого тут це? Її розтягнув Кіко Бранделлі.

— Що? До тебе підкочувався Кіко, і ти мені нічого не сказала?

¹ «Superga» — туринське підприємство, засноване 1911 року, яке випускає взуття, здебільшого спортивне.

— Та нема чого розказувати.

— Не віряться, судячи зі стану моєї спідниці.

— Це тільки здається. А що ти скажеш про цей синій піджак, а під нього — персикову блузку?

— Не міняй тему. Розкажи мені, як це було.

— Ой, ну ти ж знаєш, як воно буває.

— Ні.

Бабі подивилася на молодшу сестру. Авжеж, вона цього не знала. Ще не могла знати. Вона була занадто кругленька, і в ній не було нічого достатньо привабливого для того, щоб комусь спало на думку розтягнути на ній спідницю.

— Ну, пам'ятаєш, позавчора я сказала мамі, що йду вчителю уроки до Палліні?

— Так, і що?

— Тоді я пішла в кіно разом із Кіко Бранделлі.

— Ну?

— Фільм був так собі, і якщо добре придивитися, то й він теж.

— Так, але кажи вже про найцікавіше. Як він розтягнув тобі спідницю?

— Ну, десь хвилин за десять після початку фільму він почав ялозити на стільці. Я подумала: стільці тут справді геть незручні, але не аж так. І ось після цього він поклав руку на спинку мого сидіння. Слухай, а якщо мені вдягнути той костюм, зелений із маленькими гудзиками спереду?

— Кажи далі.

— Коротше, зі спинки помалу перейшов до плеча.

— А ти?

— Я... нічого. Робила вигляд, що не помітила. Дивилася фільм, ніби мені страшенно цікаво. А потім він притягнув мене до себе й поцілував.

— Тебе поцілував Кіко Бранделлі? Вау!

— Чому тебе це так бентежить?

— Ну, він гарний хлопець.

— Так, але занадто цим переймається... Увесь час видивляється у дзеркало... Ну, коротше, у другій частині фільму він майже відіграв утрачені бали. Купив мені ріжок «Альджиди»¹. Фільм одразу ж різко покращав, можливо, через верхню частину ріжка, ту, що з горішками. Вона була казково смачна. Отже, я відволіклась, а відтак виявила, що його руки опинилися занадто низько. Я спробувала його відсунути, а він — ніяк, учепився в твою синю спідницю! Так і розтягнув.

— От хряк!

— Ага, подумай лишень, він і не збирався відпускати. А потім знаєш, що він зробив?

— Ні, і що ж він зробив?

— Розстібнув свої штани, узяв мою руку і почав її тягнути донизу. Ну, коротше, до своєї штукенції.

— Ні! Тоді він і справді хряк! А потім?

— Щоб заспокоїти його, я мусила пожертвувати морозивом. Сунула його туди, у відкриті штани. Ти б бачила, як він підстрибнув!

— Молодчина, сестричко! У тебе аж ніяк не «м'якенька серцевинка»²...

Вибухнули сміхом. А тоді Даніела, користуючись моментом веселощів, вийшла із зеленим костюмом сестри.

Тим часом у своєму кабінеті на м'якому дивані з кашеміровим візерунком Клавдіо набивав собі люльку. Йому дуже подобався цей ритуал із тютюном, але насправді це був ли-

¹ «Algida» — італійське підприємство з випуску упакованого морозива, створене 1945 року.

² Натяк на рекламу морозива «Algida», в якій ідеться про «м'якеньку серцевинку».

ше компроміс, оскільки вдома йому більше не дозволяли курити «Мальборо». Дружина, затята любителька тенісу, і дві дочки, прихильниці здорового способу життя, сварили його за кожну цигарку, так що він тепер віддавав перевагу люльці. «Вона надає тобі вишуканості, ти маєш більш задумливий вигляд!» — сказала Рафаелла. І справді, він мав задум, і той йому вдався. Набагато краще тримати цей шмат дерева в роті та пачку «Мальборо» в кишені, аніж сперечатися з дружиною.

Він затагнувся, потім клацнув на телевізійне меню. На екрані дівчата спускалися сходами, співаючи дурнувату пісеньку й вип'ячуючи пружні груди.

— Клавдію, ти готовий?

Блискавично перемкнув канал.

— Звісно, люба.

Рафаелла подивилася на нього. Клавдію й далі сидів на дивані, але вже не з таким упевненим виглядом.

— Зміни краватку, зав'яжи ось оцю, бордову.

Рафаелла вийшла з кімнати, не даючи йому змоги заперечити.

Клавдію розв'язав вузол своєї улюбленої краватки, натиснув кнопку на пульті. Він сподівався, що повернуться гарні дівчата. Однак довелося задовольнитися якоюсь бідолахою-домогосподаркою, що, танцюючи абсолютно не в такт, демонструвала білий пухкий живіт. Якийсь бляклий тип за столиком неподалік дивився на неї, він був одягнений у жахливий псевдокитайський голубий халат. Клавдію вдягнув бордову краватку й зосередився на зав'язуванні нового вузла.

— Бабі, можна дізнатися, куди ти поклала тонкий олівець?

— Він там, у шухлядці з косметикою.

— Де?

Тиша, яка запала відтак, свідчила, що Даніела знайшла те, що шукала. У маленькій ванній, яка розділяла кімнати сестер, Даніела щедро квецяла очі тушшю. Буквально прилипла до дзеркала з надією, що це покращить результат. Марно.

Бабі з'явилася поряд із нею.

— Ну і як тобі?

На ній була сукня у квіточки, рожева й легка. Вона ніжно охоплювала талію, а відтак вільно спадала на пишні стегна.

— То як?

— Добре.

— Але не чудово?

— Дуже добре.

— Гарзд, але чому ти не кажеш: «чудово»?

Даніела силкувалася накреслити лінію, яка мала видовжити її очі.

— Ну, мені не подобається колір.

— Так, а крім кольору...

— Мені не надто подобаються такі грубі бретельки.

— Так, а крім бретельок?

— Ну, ти ж знаєш, мені не подобаються квіточки.

— Так, але ти не звертай на них уваги.

— Тоді вигляд у тебе чудовий.

Бабі, аж ніяк не задоволена судженням сестри, не знала й сама, що, власне, вона воліла б почути. Взяла флакончик «Каронн», який вони з батьками купили у «д'юті-фрі», повертаючись з Мальдівів. Виходячи, штовхнула Даніелу.

— Гей, уважніше!

— Сама будь уважнішою! Я тобі краще підіб'ю око, щоб воно стало синім, аніж ти його намалюєш. Ну поглянь, як ти фарбуєшся!

— Це я для Андреа.

— Якого Андреа?

— Паломбі. Я познайомилася з ним біля Фальконьєрі. Він розмовляв із Марою та Франческою з четвертого класу¹, а коли вони відійшли, я йому сказала, що я їхня однокласниця. Ось так нафарбованій, скільки б ти дала мені років?

— Ну, ти здаєшся старшою. Принаймні п'ятнадцять.

— Але ж мені і є п'ятнадцять!

— Розтушуй трішки отут... — Бабі прислинила вказівний палець, потім поклала його на повіку сестри й почала масувати. Повторила те саме з іншого боку. — Ось так!

— А тепер?

Бабі подивилася на сестру, піднявши праву брову.

— Тобі вже скоро виповниться шістнадцять.

— Це однак замало.

— Дівчата, ви готові?

Рафаелла, стоячи біля вхідних дверей, увімкнула сигналізацію. Клавдіо та Данієла швидко пройшли повз неї, останньою вийшла Бабі. Рафаелла обернула ключ у замку і витягла маленький штекер. Червона лампочка замиготіла, навіуючи відчуття безпеки й спокою. Клавдіо, Данієла й Бабі зайшли у ліфт і почули глухий звук небезпечної порожнечі під ногами. Останньою в нього ступила Рафаелла й натиснула на кнопку «1». Вечір розпочався. Клавдіо поправив вузол краватки. Рафаелла провела рукою по волоссю. Бабі осмикнула свій темний піджак із широкими плечима. Данієла просто глянула у дзеркало, вже знаючи, що зустрінеться там із поглядом матері.

— А ти не занадто нафарбувалася?

Данієла хотіла відповісти.

¹ В італійській системі освіти початкова, середня та вища школа мають окрему нумерацію. Отже, четвертий клас ліцею відповідає одинадцятому класу української школи.

— Та облиш, ми й так запізнаємось, як завжди.

Цього разу Рафаелла у дзеркалі зустрілася очима з Клавдіо.

— Та я ж тільки вас чекав, сам я був готовий ще з восьмої!

Мовчки приїхали на перший. У ліфт увірвався запах м'яса, що його тушкувала дружина порт'є. Цей аромат Сициції змішався з дивною французькою компанією, що складалася з «Каронн», «Драккар» та «Опіум». Клавдіо усміхнувся.

— Це пані Терранова. Вона готує неймовірне м'ясне рагу.

— Вона туди кладе забагато цибулі, — таким був вердикт Рафаелли, яка давно обрала французьку кухню, що спричинило щире занепокоєння всієї родини та справжній відчай у їхньої помічниці по господарству, уродженки Сардинії.

На третьому поверсі хлопець, що вчився, зробив невеличку перерву. Він розмовляв по радіотелефону, нервово кружляючи квартирою й поглядаючи на каву, яка все не хотіла закипати, та на старий «вестерн» по четвертому каналу. Тип, застрелений на даху будинку, сконав не надто правдоподібно.

— Ні, я ж казав, люба, ми не можемо побачитися. Залишається лише два тижні до іспиту, а я ще маю проштудіювати третю книжку.

Вимкнув кавоварку, посилаючи їй прокльони. Він відволікся, й капосна кавоварка заплювала все довкола дрібними крапельками. Її бурмотіння вторувало солодкавому голосу дівчини:

— Але я хочу тебе побачити...

Жарти та погрози, марні спроби викликати ревності — усе це лише підкреслювало її молоде бажання, сповнене обіцянок, якому протиставили стару покреслену книжку з права. Як на її думку — дурну, для нього ж, для його навчання — першорядну.

«Мерседес» зупинився перед під'їздом.

Рафаелла голосом, у якому срібно відлунювали минулі щасливі та менш вдалі різдвяні свята — майже завжди дуже

дорогі, — покликкала дочок і сама сіла на переднє сидіння. Дівчата вмостились позаду.

— Можна дізнатися, чому ви не ставите «Веспу»¹ ближче до стіни?

— Як, ще більше її до стіни приклеїти? Тату, та ти просто нездара...

— Даніело, не смій так розмовляти з батьком.

— Мамо, слухай, а можна ми завтра до школи на «Веспі» поїдемо?

— Ні, Бабі, ще занадто холодно.

— Але ж у нас є вітрозакхист.

— Даніело...

— Ну мамо, але ж усі наші подруги...

— Я маю їх ще побачити, усіх цих ваших подруг на «Веспах».

— Якщо ми про це, то Даніелі купили новий «Пежо», і він, якщо тебе це так хвилює, їздить ще швидше.

Фьоре, портьє, підняв шлагбаум. «Мерседес» почекав, як завжди, завершення повільного руху цієї довгої залізяки з червоними смугами. Клавдіо зробив слабкий жест рукою на знак привітання. Рафаеллі ж ішлося лише про те, щоб покласти край дискусії.

— Якщо наступного тижня буде тепліше, то побачимо.

«Мерседес» рушив, везучи несміливу надію, що витала поміж задніми сидіннями, та подряпину на правому дзеркалі. Шлагбаум так само неквапно опустився. Портьє повернувся до свого маленького телевізора.

Високий ведучий, з небагатьма волосинами на голові, та й ті коштували дорожче, ніж в інших людей, оголосив, на великий подив, співака, про якого давно не було чути. Поверхом

¹ «Vespa» — модель скутера підприємства «Piaggio», запатентована 1946 року за проектом інженера з аерокосмічних технологій Коррадінно Д'Асканіо. Стала символом італійського автомобільного дизайну.

вище ймовірний майбутній адвокат, а нині просто хлопець із філіжанкою гарячої кави в руках і книжкою перед очима, намагався знову зосередитися.

Портъє поскаржився на оці всі незрозумілі американські слова. Було краще, коли той співав «Адзурро», подумав він і проковтнув ложку м'ясного рагу, ще недостатньо духмяного, принаймні як на його смак.

— Отже, ти так і не сказала, чи личить мені це вбрання.

Даніела подивилася на сестру. Бретельки були занадто широкими, а сама дівчина — занадто серйозною.

— Чудово.

Вона прекрасно знала, який підхід до сестри тут потрібний.

— Неправда, ці бретельки занадто широкі, а я занадто прилизана, як ти кажеш. Ти брехуха, от що я тобі скажу. І за це будеш покарана. Паломбі на тебе й оком не кине. Ні, не так: він на тебе подивиться, але через усю оцю туш не впізнає і піде гуляти з Джулією.

Даніела хотіла відповісти, особливо щодо Джулії, її найзатятішої подруги, але Рафаелла поклала край сварці.

— Дівчата, припиніть, інакше я вас відправлю додому.

— Завертати?

Клавдіо усміхнувся дружині, зробивши вигляд, ніби зараз поверне кермо. Однак йому вистачило одного погляду, аби зрозуміти, що зараз краще не жартувати.

3

Він мчав — меткий та швидкий, темний, як ніч. Свіжий сухий вітер пригинав назад коротке волосся. Відблиски з'являлись і зникали у дзеркалах заднього виду. Доїхав униз до площі, загальмував лише на хвилику — щоб пересвідчити-

ся, що справа ніхто не виїжджає, відтак натиснув на газ і в'їхав на повній швидкості на вулицю Вінья Стеллуті.

— Мені так хочеться його побачити, ми вже два дні не чулися.

Красива чорнява дівчина із зеленими очима та випуклими сидницями, немилосердно затягнутими в джинси «Авірекс», усмінулася подрузі — білявці такого ж зросту, але трохи повнішій.

— Маддо, ну ти ж знаєш, із якого він тіста. Навіть якщо ви кохалися, це ще не значить, що у вас роман.

Вони сиділи на своїх білих «Веспах», курили замічні цигарки, намагаючись видаватися старшими та соліднішими.

— До чого тут це, його друзі сказали мені, що він зазвичай нікому не дзвонить.

— А що, тобі він дзвонив?

— Так!

— Ну, може, номером помилився.

— Двічі?

Вона щасливо всмінулася, радіючи, що вдалося заткати рота подрузі так легко, але та не здалася.

— Хай там як, ніколи не можна довіряти його друзям. Ти бачила, які пики?

У цю мить Полло голосно зареготав, проковтнув останні краплі вже занадто теплого «Гайнекена» і пожбурих порожню бляшанку в голову Луконе.

— Гей, ти здурів? Глянь, що накоїв.

Він показав на щось поміж рідкого темного й кучерявого волосся.

— Тобі для цього голова й потрібна!

— ...сказав Ейнштейн, — буркнув Луконе, потираючи не зовсім те місце, куди влучила бляшанка.

Мотоцикли були потужними, їхні м'язи також. Полло, Луконе, Гак, Сицилієць, Кролик, Малюк та ще купа інших.

Чудернацькі імена, складні історії. Можливо, вони не мали постійної роботи. Деякі не надто заможні, але всі веселилися та дружили. І цього було досить. До того ж вони обожнювали сваритися, цього ніколи не бракувало. Там, на площі Ячіні, вони сиділи на своїх «Гарлі», на старих «350 Four» із чотирма каталізаторами або ж з класичним «чотири-в-одному», що ревів потужніше. Вимріяні, вичекані й нарешті отримані після виснажливого канючення у батьків. Або ж здобуті жертвами їхніх власних кишень, не без допомоги якогось-небудь молодого бовдура, що залишив гаманець у «бардачку» свого «Веспоне» з ненадійним замком, або й гірше — у внутрішній кишені куртки «Henry Lloid», яку так легко обчистити під час шкільної перерви.

Джон Міліус¹ був би у захваті від них. Статурні й усміхнені, гострі на язик, з куцопалими руками, покарбованими позначками — спогадами про минулі бійки. Ще більш промовисті позначки — на обличчях тих, кому пощастило менше і хто наразі не має великого бажання усміхатися, не тому, що йому бракує чогось у житті, а просто в роті бракує зубів.

Групка дівчат, менш галасливих, із волоссям, затиснутим маленькими заколками зі стразами або кольоровими гумочками, що флуоресцентно світилися вночі, теревенили неподалік від них. Усміхалися. Майже всі вони втекли з дому, вигадавши, що йдуть спати до подруги, яка також була тут, долучена до спільної брехні.

— Учора було бомбезно з Даріо. Відсвяткували шість місяців, як ми разом.

Глорія, дівчина у синіх лосинах та кофтинці того ж кольору з маленькими блакитними сердечками, мило усміхнулася.

¹ Джон Фредерік Міліус — американський кінорежисер, сценарист та продюсер.

«Шість місяців, — подумала Мадалена. — Еге ж, мені й одного вистачило б...» Опустила очі. На білому тлі «Веспи», поряд із чорним квадратним символом «П'яджо», її рукою було написано: *«Стене, я тебе обожнюю»*. Після їхнього першого поцілунку, повертаючись додому, вона хотіла б прокричати це подрузі, але нікого поряд не було, тільки чорний незмивний маркер, залишений, ніби самою долею, на дні її синьо-помаранчевого наплічника «Інвікта».

Отож, її слова залишилися там назавжди. Мадда зітхнула, потім знову віддалася мріям, на які надихнула розповідь подруги.

— Ми з'їли піцу в «Баффетто».

— Та ти що? Я теж там була.

— О котрій годині?

— Ну... була десь одинадцята.

На хвильку зненавиділа ту подругу, що переривала розповідь. От завжди знаходиться хтось чи щось, що перериває твої мрії.

— А, ні, ми на той час уже пішли.

— То ви хочете слухати чи ні?

«Так!» — майже одногосно злетіло з цих губ, маленьких чи пишних, із дивним ароматом фруктових бальзамів або ж помад, поцуплених у неуважних продавців або в материнських ванних кімнатах, багатших за чимало дрібних магазинчиків косметики.

— Аж ось приходить офіціант і приносить мені величезний букет червоних троянд. Дарію усміхається, а всі дівчата дивляться на мене розчулено й трішки заздрісно.

Вона вже пошкодувала про цю фразу, помітивши довкола себе майже такі ж самі погляди.

— Та ні, не через Дарію, через троянди.

Вони вибухнули дурнуватим хихотінням, що знову їх усіх об'єднало — ось так, запросто. А може, й ні. Утім, це було несуттєво.

— Потім він поцілував мене в губи, узяв мою руку й надів мені ось це.

Вона зняла руку з ребристої ручки «Веспи», заглушка якої була дірявою від частого тертя об мури та від кількох давніх падінь, і показала подругам тоненьку каблучку з маленьким голубим камінцем, що весело відблискував, майже так само, як її закохані очі. Вона була придбана в «Маджі», ювелірній крамничці на Паріолі, яку всі чомусь вважали бюджетною, незважаючи на такі самісінькі ціни, як усюди. Вигуки подиву зустріли появу цієї простої каблучки.

— А потім ми пішли до мене додому й кохалися. Моїх удома не було, і все вийшло казково гарно. Поставила касету «Prefab Sprout»¹, я від них шаленію. А потім ми вляглися на терасі під пуховими ковдрами й дивилися на зірки.

— І їх було багато? — Мадалена була безперечно найромантичнішою з групи.

— Надзвичайно багато!

Неподалік — інша версія.

— Ну і що ти робив учора?

Гак. Грудні м'язи великі й широкі, гладкі й рівні, як і решта шкіри. «Куртка авіатора» з нашивкою «USA», позичена в якогось американця, дещо вищого за молодого героя «Кращого стрільця» і безперечно менш кмітливого. Власне, вона так і не повернулася до господаря. Гак. Вічна пов'язка на оці. Довге волосся кучерями, світлішими на кінчиках, яке надало б йому ангельського вигляду, якби не його інфернальна слава.

¹ «Prefab Sprout» — англійська музична група, створена 1982 року, виконує пісні у стилі поп-рок.

— Ну ж бо, кажи, що ти робив учора ввечері?

— Нічого. Ми з Глорією пішли поїсти до «Бафкетто», а потім, оскільки її родаків удома не було, то пішли до неї, позлучалися. Все як завжди, нічого особливого.

Даріо тут-таки запропонував план вечора, що відволік би увагу від учорашнього. Але Гак не відступав.

Непорушний, він сидів верхи на своєму старому «900 Vol d'Ог», нещодавно модифікованому, ще швидшому, з бензобаком жовтого кольору, і через це унікальному. Цей мотоцикл наганяв ляку на всіх не так через потужність двигуна, як через міць кулаків того, хто зазвичай був за кермом.

— А чому ви нам не потелефонували?

— Та ми так вийшли, не плануючи, раптово.

— Як дивно, ти майже ніколи нічого не робиш, не плануючи, раптово.

Його тон не віщував нічого доброго. Інші це помітили. Полло та Луконе припинили грати у футбол зім'ятою бляшанкою. Тією самою, яку нещодавно Луконе боднув головою. Вони підійшли, усміхаючись, Малюк глибше затягнувся цигаркою і вишкірився, як він це зазвичай робив, а дим виходив у нього через широкі щілини між зубами зі слабким хрипом, як у дракона. Як у занадто гладкого дракона, щоб якийсь лицар дав собі клопіт убивати його.

— А знаєте, хлопці, у Глорії та Даріо вчора були шість місяців, і він вирішив відсвяткувати це сам.

— Неправда.

— Як же ні? Тебе бачили, як ти гамав піцу. А це правда, що ти хочеш відкрити власний бізнес?

— Еге ж, кажуть, ти хочеш стати квіткарем.

«Вау!» Усі почали плескати та стукати його по спині, у той час як Гак обхопив ліктем його шию і затиснутим кулаком сильно тер йому голову.

— Романтичненький він...

— Ой! Облиште мене...

І всі на нього насіли, регочучи, як навіжені, майже душачи його своїми анаболізованими мускулами. Потім Кролик, показуючи два великі передні зуби, які й подарували йому це мультяшне прізвисько, заволав типове для себе:

— Хапаймо Глорію!

— Маддо, допоможи!

Блакитні «All Star», із маленькою червоною зірочкою, що вінчала гумову заокруглину над кісточкою, спустилися з «Веспи» й легко торкнулися землі. Глорія пробігла лише два кроки, як її заграбастав Сицилієць. Її біляве волосся, тепер вільніше після втрати гребінчика, дивно контрастувало з підбитим оком Сицилійця, з його кепсько зашитою бровою, з цим приплюснутим м'яким носом, що залишився без кістки після прямого удару кілька місяців тому в боксерському клубі «Ф'ермонті».

— Облиш мене, припини.

Умить Малюк, Полло та Кролик оточили його і, роблячи вигляд, що допомагають йому підкидати у повітря ці гарно розподілені п'ятдесят п'ять кілограмів, зосереджували всю увагу на тому, щоб класти свої лапи на потрібні місця.

— Припиніть зараз же.

Решта дівчат наблизилися до групи.

— Відпустіть її.

— Вони вирішили бути падлюками замість того, щоб святкувати з нами? Ну що ж, ми їх привітаємо зараз, у наш спосіб.

Ще раз високо підкинули Глорію, регочучи та жартуючи.

Вона впала на підставлені мозолясті руки, звиклі до багатого важчих штанг та гантелей; ці руки розважалися, торкаючись її зваб.

Даріо, хоч він був дещо менший за інших і дарував троянди, розштовхав їх. Схопив Глорію за руку посадив собі за спину.

— Годі вже, дайте їй спокій.

Спробував піти з нею геть.

— А якщо ні?

Сицилієць посміхнувся й застиг поперед нього, широко розставивши ноги. Його джинси, дещо збляклі на потужних м'язах стегон, напнулися. Глорія пригорнулася до плеча Даріо. Досі вона стримувала сльози, тепер затамувала й подих. Її голубі очі змокрили від страху. Маленькі ручки, на яких виблискувала нова каблучка, судомно вчепилися в куртку хлопця.

— То що ж ти зробиш?

Даріо подивився Сицилійцеві у вічі.

— Посунься! Якого хуя?! Завжди ти бикуєш.

Губи Сицилійця при цих словах повільно опустилися, посмішка зникла. Ліва брова наблизилась до своєї менш таланистої сестри, і глибокий вдих, глибший за звичайні, напнув йому груди.

— Що ти сказав?

Сицилієць гнівно заграв грудними м'язами. Даріо стиснув кулаки.

Палець, схований за іншими, глухо хруснув. Глорія прикрила очі, у Малюка цигарка повисла на губі. Ні подиху, ні диму, ані поруху повітря. Тиша. Аж раптом рев розірвав повітря. Із шумом під'їхав мотоцикл Степа. Нахилився на початку повороту і швидко випрямився, загальмувавши посеред групи.

Степ натиснув червону кнопку, мотор вимкнувся, усмішка розквітла на його обличчі.

— Ну, що ви тут гарного поробляєте?

Глорія нарешті зітхнула, розслабилася й повернулася до нормального ритму дихання. Сицилієць глянув на Даріо.

Ця легка посмішка відсунула проблему на інший раз. Даріо розвернувся і, обійнявши Глорію, відійшов від групи. Сицилієць на мить провів його поглядом, потім хрипко мовив:

— Нічого, Степе, тут занадто багато базікають і занадто мало рухаються.

— Хочеш трохи розім'ятися?

Підніжка мотоцикла спрацювала, щойно її торкнулися. Як складаний ніжик, вона встромиласть у землю, тримаючи вагу мотоцикла. Степ зістрибнув із нього і скинув куртку.

— Викликаю суперників.

Пройшов повз Малюка і, обіймаючи його, забрав із рук щойно відкритий «Гайнекен».

— Привіт, Мал.

— Привіт.

Малюк усміхнувся, щасливий бути його другом, і дещо менше — що віддав пиво. Він віддалено нагадував Джона Белуші. Насправді йому б хотілося більше скидатися на нього, але Малюк не наважувався.

Степ закинув голову, п'ючи, й після довгого ковтка зустрівся очима з Мадаленою.

— Привіт.

Її м'які губи, рожеві й зблідлі, ледь ворухнулися, промовляючи вітання майже пошепки. Зблиснули маленькі рівні й дуже білі зуби, у той час як її прегарні зелені очі намагалися передати все її кохання. Марно. Він був молодий, але вже такий дорослий і все ще сповнений мрій.

Степ підійшов до неї, дивлячись їй просто у вічі. Очі Мадалени були прикуті до нього. Вона не могла відвести погляду, поворухнутися, зробити будь-що інше, зупинити це сердечко, яке, мов збожеволіле, співало сольну партію Філа Коллінза¹. Степ приголубив її якимсь дивним жестом, поклавши долоню на щоку й провівши великим пальцем по вилиці.

— Потримай оце.

¹ Філ Коллінз — автор пісень, музикант, соліст групи «Генезис» (Genesis).

Він зняв «Дайтона» зі сталевим браслетом і вклав її у руки. Маддалена затисла годинник у руці й піднесла його до вуха. Почула легеньке дзижчання — те саме, що вона слухала кілька днів тому під своєю подушкою, поки він спав, а її життям було дивитися на нього впродовж довгих хвилин у німій тиші. Тоді здавалося, що час завмер.

Степ легко видряпався на дашок «Ладзарескі». Проїшов над воротами кінотеатру «Вінья Клара», нещодавно знову відкритого під назвою «Одеон».

— Ну, хто долучиться?

Стоячи на дашку, глянув униз на групу своїх друзів.

— Ну, якого дідька ви досі там робите?

Вони малий такий дивний вигляд згори, коротковолосі — хто більше, хто менше. Полло, як завжди, переборщив. Його волосся здавалося легенькою білявою борідкою, яка, залишивши щоки, видряпалася нагору й закрила всю потилицю. Малюк мав волосся дещо довше за інших, але не аж таке, щоб прийняти його за лівака. Він був не такий осадкуватий, як інші. Звісно, теж ходив до спортзалу «Flex Appeal», але тільки для того, щоб побуяннити там, поки інші тренувалися. Майже у всіх них були помітні фігури. Реготали, всі схиблені на тому, щоб похизуватися бодай на сантиметр більшими біцепсами, ніж у інших. Їхні батьки, адвокати чи банкіри, порт'є чи автозаправники, не могли збагнути цієї навіженості. Такі різні між собою за професією та статками — а їхніх дивних синів пов'язувала міцна дружба і неймовірна манія знищувати за сніданком сирі яйця, жажливі протеїнові коктейлі з порошку, пивні дріжджі, пророщену пшеницю та печінку тріски.

Звісно, те, що вони брали до рук шприци тільки для того, щоб закачати собі анаболіки, почасти втішало.

— Ну ж бо, заліжайте, курва мать. Чи вам потрібне запрошення на фірмовому бланку?

Сицилійця, Луконе та Полло не треба було вмовляти. Один за одним, ніби мавпи, в яких замість шерсті були куртки «Авірекс», вони завиграшки видряпалися на ворота. Всі долізли до дашка, останнім — Малюк, уже складений навпіл, щоб віддихатися.

— О, ні, я вже ніякий, буду арбітром.

Ковтнув «Гайнекена», бляшанку з яким він дивом не перекинув під час складного видряпування; для інших — дитячі забавки, для нього — подвиг рівня Месснера¹.

— Готові?

Їхні обриси тьмяно вирізнялися у нічній півтемряві. Позаду них неонові вивіски м'ясних та фруктових магазинчиків — сині та червоні літери, що пломеніли посеред жовтого світла, — створювали фантастичну атмосферу.

Дівчата, що вже бачили цю сцену, радісно усміхалися. Нові, ще не «обкатані», просили пояснень.

— Нумо! — закричав Малюк і підняв руку.

Бризки пива долетіли до Валентини — красивої брюнетки з високим «кінським хвостом», яка віднедавна була дівчиною Джанлу, низенького типчика, сина заможного продавця краваток.

— Бля! — вигукнула вона, що створило кумедний контраст із її вишуканим обличчям. — Обережніше не можна?

Всі інші засміялися, витираючи краплі пива, що долетіли до них.

Майже одночасно з десяток мускулистих тренованих тіл зайняли позиції на дашку — руки витягнуті, обличчя напружені, груди напнуті, готові до великого випробування.

¹ Рейнгольд Месснер — італійський альпініст та письменник. Відомий завдяки тому, що став першим альпіністом у світі, який зійшов на всі 14 вершин планети, вищих за 8000 метрів над рівнем моря, часто в умовах підвищеної складності.

— Один! — закричав Малюк, і всі лікті легко зігнулися. Мовчазні та сповнені сили, вони на руках опустилися впри- тул до холодного мармуру і ще навіть не встигли піднятися...

— Два!

Вгору і вниз, швидко й рішуче.

— Три!

Ще раз — так, як і раніше.

— Чотири!

Їхні обличчя, майже сюрреалістичні гримаси, одночасно пірнули вниз. Опустилися швидко, легко, сягнувши кількох міліметрів від землі — і потім знову вгору.

— П'ять! — прокричав Малюк, востаннє приклавшись до бляшанки і пожбуривши її в повітря.

— Шість.

Ударив по ній «ножицями», як у футболі.

— Сім!

Бляшанка злетіла високо вгору. Коли падала — «Вісім!» — Малюк підкинув її головою.

Відтак запустив бляшанку «сухим листом», після чого та впала прямісінько на «Веспу» Валентини, і дівчина констатувала:

— Бля, ну ти таки гівнюк, я піду звідси.

Подруги вибухнули сміхом.

Джанлука, її хлопець, припинив робити відтискання й зі- скочив із дашка.

— Ні, Валю, не треба.

Він узяв її за руки і спробував зупинити, нарешті йому це вдалося — м'який поцілунок спинив потік її слів.

— Добре, але скажи що-небудь отому.

Джанлука обернувся.

— Дев'ять!

Малюк весело витанцьовував на дашку, розмахуючи ру- ками.

— Хлопці, один уже здувся, зваливши все на дівчину, що розлютилася. Але змагання триває.

Усі засміялися і, розпашілі, спустились на руках. Джанлука подивився на Валентину.

— Ну що ти йому такому скажеш? — Хлопець узяв обличчя дівчини у свої руки. — Дорогенька, пробач йому, бо він не знає, що коїть.

Джанлука продемонстрував непогане теоретичне знання релігії, але на практиці погорів — зіпершись на Валентинину «Веспу», почав тискатися з нею перед усіма дівчатами, до того ж неповнолітніми.

Над площею пролунав грубий голос Сицилійця з тим особливим акцентом, що його подарував йому, разом з оливковою шкірою, його край:

— Гей, Мал, піддай трохи газу, бо я так засну.

— Десять!

Степ легко опустився на руках. Коротка блакитно-бордова футболка відкривала його передпліччя. М'язи напиналися, а серце пульсувало. Однак він був упевненим та спокійним, не таким, як тоді. Того дня його молоде серце почало битися так, ніби збожеволіло.

4

— Даю тобі десять секунд, аби зникнути звідси.

Такий собі Поппі, старший за нього, виріс попереду. У руках мав його капелюха. Це тоді був модний капелюх. У ліцеї Вілла Фламінія такий був у кожного — кольоровий, сплечений на дротиках якою-небудь дівчиною. Цей капелюх подарувала йому мати, а не дівчина, якої він ще не мав.

А тепер він не мав і капелюха, його мав Поппі, і було цілком ясно, чому. Хотів бійки.

Літературно-художнє видання

МОЧЧА Федеріко
Три метри над рівнем неба

Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. М. Фурман*

Підписано до друку 28.09.2020. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 26,88.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Мочча Ф.

М86 Три метри над рівнем неба : роман / Федеріко Мочча ; пер. з італ. І. Кашей. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 512 с.

ISBN 978-617-12-8189-9

ISBN 978-88-429-3019-8 (італ.)

Бабі — юна красуня й відмінниця. Вона стала б ідеальною дружиною ідеального чоловіка. Як така дівчина могла покохати пройдисвіта Степа? Він — шибайголова й хуліган. Таких, як Степ, не знайомлять із батьками. Та йому байдуже. Головне — ганяти на мотоциклі, жити тут і тепер, навіть якщо це веде до небезпечних наслідків. Два різні світи зіткнулися в палких обіймах закоханих. Бабі починає жити захопленнями Степа, відчуваючи, як поступово змінюється. А він заради неї готовий стати лицарем з дівочих мрій. Але що, як вона не його принцеса?

УДК 821.133.1